

## Két új termelőcsoport alakult Szegeden

Az alsóvárosi csoport az „Új élet”, az új baktói csoport pedig a „Felszabadulás” nevet választotta

Termelőszövetkezeti mozgalomunk fejlődése az elmúlt hetekben Szegeden is mind erősbödő lendülettel folytatódott. Meglévő csoportjaink fokozták felvilágosító munkájukat, hogy az őszi munkákat már jelentősen megnövekedett területtel és a munkacsapatokba már beszervezett új tagokkal kezdhessek meg. De a meglévő termelőcsoportok meg erősödésével egyidőben

egyre több és több új termelőcsoport is alakul.

Elősegítette ezt a fejlődést az is, hogy a Szovjetunióban járt parasztelegáció tagjai a személyes meggyőzés és a lelkesedés erejével mondták el mindenütt, hogy a kolhozokban a gépek és a tudomány ésszerű felhasználásával mennyivel könnyebb a munka, mennyivel magasabbak a terméseredmények. Mennyivel boldogabb a parasztság élete, mint nálunk, ahol a parcellagazdálkodás korlátai gátolják dolgozó parasztjaink jelentős részének gyors felemelkedését.

Dolgozó parasztságunk személyes tapasztalatainak, a tiszteletgökök, parasztküldöttek jó felvilágosító munkájának eredménye megmutatkozott az utóbbi időben Szegeden is.

Ezeket az eredményeket mutatja az az esemény, amely kedden történt Szegeden. E napon alakult meg Szeged két újabb termelőcsoportja: az alsóvárosi Új Élet és a baktói Felszabadulás termelőcsoport.

Alsóváros számos dolgozó parasztja előzetes megbeszélések, tanácskozások után tegnap értekezletet tartott, hogy megalakítsák termelőcsoportjukat. Az értekezleten az újonnan belépettek közül elsőnek Nagy János kilencoldas dolgozó paraszt szólt.

fel. Kijelentette, meggyőződése az, hogy

a dolgozó parasztság jövője a társasgazdálkodásban alakítható csak ki.

Utána Nagy István nyolc és félholdas paraszt emelkedett szólamra, aki kijelentette, hogy látja világosan: a társasgazdálkodás helyesebb az egyéni gazdálkodásnál. Erről személyes tapasztalatai győzték meg. Látta, hogy a szövetkezeti gazdálkodás biztosítja csak a dolgozó parasztság fel emelkedését. Hangsúlyozta, hogy

azt szeretné, hogy a termelőcsoportnak minél több tagja legyen.

Papp Ferenc tíz és félholdas dolgozó paraszt hangsúlyozta, hogy a csoport megalakulása olyan vonzó központ lesz Alsóváros dolgozó parasztsága számára, hogy rövidesen az ország egyik legvirágzóbb termelőszövetkezeti csoportjává válik.

Ezután a megjelentek

kimondták a csoport megalakulását, amelynek az Új Élet termelőszövetkezeti csoport nevet adták.

Megválasztották mindjárt a vezetőséget. Elnökké id. Savanya Miklóst, vezetőségi tagokká Papp Ferencet, Nagy Jánost, Ábrahám Balázst és Rácz Antalt választották.

Az új termelőcsoport 100 hold földdel rendelkezik, tagjai nagyrészt paprikatermeléssel foglalkoztak.

A baktói dolgozó parasztok is megalakították kedden termelőszövetkezeti csoportjukat. Itt Szabó Ferenc dolgozó paraszt szólt fel először, aki fogadal-

mat tett, hogy olyan termelőszövetkezeti csoportot hoznak most létre, amely

ütöképessé lesz, rövid időn belül megerősödik és oly min. taserűvé válik, hogy példát vehetnek róla más termelőcsoportok.

Felhívta dolgozó parasztársai figyelmét arra, hogy minden igyekezetükkel azon legyenek, hogy a termelőszövetkezeti csoportot felvirágoztassák és minél több tagot vonzzanak hozzá. Kövessük — fejezte be szavait — Gyálarét dolgozó parasztságának példáját, akik mind egy szálal beléptek a termelőszövetkezeti csoportba.

A baktói termelőszövetkezeti csoport

150 hold földdel rendelkezik és a Felszabadulás nevet vette fel.

A vezetőségbe elnöknek Mészáros Szilvesztert, vezetőségi tagoknak Szabó Ferencet, Gera Andrászt, Dobó Imrét és Gyöngyi Istvánt választották meg.

A két új termelőszövetkezeti csoport megalakulása igen jelentős lépés Szeged szövetkezeti mozgalmában. Bizonyos, hogy ezek után még inkább fokozódik azoknak a szegedi dolgozó parasztoknak a száma, akik nem hallgatnak a kételkedőkre és a csoportok ellen hangulatot keltő ellenségre, hanem belépnek a termelőszövetkezeti csoportokba.

Alsóváros és Baktó dolgozó parasztjai közül ezek az élenjárók, akik megalakították a termelőcsoportot, bátran ráleptek az új élet útjára, azaz a biztos tudattal, hogy ez az út az ő jobb jövőjükhöz és az egész ország jobb jövőjéhez vezet.

## A Párt szava jusszon el minden délszláv dolgozó paraszthoz is

Annak ellenére, hogy határszéli megye vagyunk és szomszédunkban a legvadabb Tito-terror örvény, közösi és járási pártszervezetünk igen keveset foglalkoznak a délszláv ajkú dolgozókkal. Hogy pártszervezetünk és pártbizottságunk elhanyagolták ezt a fontos kérdést, ennek egyik fő oka az, hogy nem ismerik kellően Pártunk nemzetiségi politikáját. Ideje tehát, hogy a határmenti közösi pártszervezetek és az illetékes járási pártbizottságok hozzájárulással mulasztásaik kiküszöböléséhez.

Nézzük meg, hogyan áll ez a helyzet pillanatnyilag Deszk közösi, ahol körülbelül 350 délszláv él és dolgozik együtt a magyarokkal?

Pártunk nemzetiségi politikája nem tesz különbséget magyar és délszláv dolgozó paraszt között. Alkotmányunk 49. szakasza leszögezi: „A Magyar Népköztársaság polgárai a törvény előtt egyenlők és egyenlő jogokat élveznek”. Vagy ugyanott: „A polgárok bármilyen hátrányos megkülönböztetését... nemzetiségek szerint a törvény szigorúan bünteti.”

A délszláv dolgozó parasztok tehát nemcsak jogokat kaptak a magyar Alkotmánytól, hanem meg is védik őket bármilyen támadás ellen. Alkotmányunk megvédi a délszláv dolgozó parasztokat a délszláv kulákokkal szemben, akik szintén mindent elkövetnek, hogy a régi kizsákmányoló rendszert visszaállítsák — természetesen Tito segítségével. A kulákok igyekeznek a maguk és a dolgozó parasztok közötti ellentéteket elmosni és elhelyezni a délszlávokat és a magyarokat szembeállítani egymással. De a délszláv dolgozók élnek az Alkotmány adta jogokkal, érzik, hogy mögöttük áll a nép állama és a kulákok ilyen irányú aljas kísérleteit ingadozás nélkül verik vissza. Szeretik ezt az országot, ahol gondtalanul élhetnek és dolgoznak, harcolnak is érte.

A deszki pártszervezet mégsem segítette a délszláv dolgozó parasztok harcát a kulákok ellen. Sőt volt olyan idő, amikor a pártszervezet — de Gyertyámos elvtárs szerint a gépállomás pártszervezete is akarva — nem akarta — a titói kulákok kezére dolgozott ebben a tekintetben. Még egyes párttagok között is olyan nézet kezdett kialakulni: „A délszlávok mind kulákok”. Ez a gyökerében káros és alaptalan feltevés az eredményezte, hogy a szerb dolgozó parasztok nem egy esetben elidegenedtek a Párttól és ha nem is ártak a kulákok mellé — passzív magatartást tanúsítottak. A délszlávok között is valóban sokan vannak kulákok és ezek közül a legjobban a délszlávok általános „lekuházkodásának”. Ezek a kulákok Titóék hazugsággyáráiból szerzett „érvekkel” azt remélték elérni, hogy így előbb-utóbb szembe lehet állítani a délszlávokat a magyarokkal.

Az utóbbi időben jórészt helyrehozta a pártszervezet ezt a durva hibát, ami legjobban abban mutatkozik meg, hogy a délszláv fiatalok nagyrészt bevonták a tömegszervezeti munkába. A Disz-nek jelenleg 25 délszláv tagja van, akik bizalommal várják és fogadják a Párt útmutatását. Még ma sem igyekeznek azonban a deszki pártszervezet teljes erővel meggyőzni a szerb dolgozó parasztokat, nem foglalkozik velük kellőképpen. Pedig az olyan becsületes emberek, mint Adamov Szveisláv, Radity Milutin és Vukosavljev Demeter szíves-lelkesen dolgoznak a népi demokráciáért és végtelenül gyűlölik Titót és bandáját. Semmi sem bizonyítja ezt jobban, mint az, hogy minden munkában, így a begyűjtésben is élen jártak. Fényképek ott van a becsülettáblán. Radity Milutin például földjét is a gépállomással művelti, már az őszi szántásra is megkötötte a szerződést. Ők azok, akik tetteikkel bizonyítják be hűségüket Pártunk iránt. Ennek ellenére mégsem kapnak kellő támogatást a pártszervezet részéről.

Egyes párttagjaink — köztük a vezetője — elvtárs is — úgy igyekeznek beállítani a kérdést: „A délszlávok mind egyformák, mindannyian a kulákok pártját fogják”. Ez az állítás teljesen alaptalan, mert a szerb dolgozó parasztok nagyrésze is látja a kulákok céljait és mint ellenséget, építg megvetik őket, mint Titót. Erre több példát lehetne felsorolni. Ezen Todorov Rádó dolgozó paraszt esete is:

Todorov Rádó dolgozó paraszt panaszt tett Breán Árszól kulák ellen, aki teheneivel letelegette földjének gyenge hajtásait. Követelte a kuláktól, hogy kártérítés fejében megfelelő mennyiségű fűzavesszőt adjon neki. A kulák így válaszolt Todorov Rádónak: „Adok én neked a nyakadra is”. A kárt nem fizette meg, mégis nevéstégesen kis pénzbüntetésre, tíz forintba büntették meg Breán Árszót. A párt-

szervezet nem figyelte fel arra sem, hogy Todorov Rádó azóta még jobban gyűlöli a kulákat az enyhé ítélet miatt.

Minden pénteken este 10—12 kisgyűlést tart a pártszervezet a közösi és a kisgyűlések iránt olyan nagy az érdeklődés, hogy mindannyiuknak valamelyik tömegszervezetben, majd később — akik arra érdemesek — a Pártban van a helyük. A pártszervezetnek hosszú idő óta csak 4—5 délszláv tagja van, ami kétségkívül onnan ered, hogy a Disz kivételével a tömegszervezetekbe sem vonják be kellőképpen őket. Mindössze két délszláv asszony tagja van az MNDSZ-nek is és így a délszláv nők még abban az előnevelésben sem részesülnek, ami a tagjelöltséghez elengedhetetlenül szükséges. Vannak pedig, akik szívesen járnak az MNDSZ-be — köztük Kriszín Ljubomirné is, de a vezetőség semmit nem tesz az ilyen demokratikus érzelmű nők felvétele érdekében.

Általában az egyéni agitáció hiányát mutatja az is, hogy a „Kos. suh” termelőcsoportban — ahol egyébként 34 új belépő van — nincs egyetlen délszláv dolgozó paraszt sem. Maguk a délszlávok panaszkodnak afféle, hogy keveset törődik velük a pártszervezet, Todorov Rádó például, aki 10 holdon egyenleg gazdálkodik, így nyilatkozik:

— En egész nap kint dolgozom a határban és még nem volt alkalmam megismerni a csoport működését. Egy pillanatig sem gondolkodom, ha valaki megmagyarázza és bebizonyítja, hogy a közös termeléssel többre lehet menni. En csak pártoló vagyok mindannak, amit a Párt célul tűz ki elének, mert volt alkalmam meggyőződni róla: amit a Párt csinál, az a dolgozók érdekében történik. Beszéltem olyan emberekkel, akik felsorolták előttem a csoport hibáit, de én erre azt feleltem: Nem lehet kívánni sem, hogy az ilyen nagy átalakulás mindjárt az indulásnál zökkenőmentes legyen. En azt mondtam és mondom mindig, hogy az öt éves terv megvalósításáért keményen kell dolgozni a csoportban is, de különösen nekünk, akik nem vagyunk képesek annyit termelni, mint a szövetkezet. Nekünk semmi közünk Titóhoz, kimondhatatlanul gyűlöljük a határon túli állapotokat, mert ott éheznek a dolgozók. Nem egyszer hallottunk odaátról érkező híreket, amelyek bizonyítják: mindenüket elrabolják a dolgozó parasztoknak. Csak nekem az vette el a kedvem, hogy bármennyire igyekszem jól dolgozni a szocialista társadalomért, még nem vettek fel tagjelöltem. Már egy éve beadtam a kérelmemet és is. meretlen oknál fogva még ma is pártönkivüli vagyok.

A közösi pártszervezetnek és a szegedi Járási Pártbizottságnak tisztázni kell ezeket a kérdéseket. El kell dönteni és tudomásukra kell adni az illető dolgozó parasztoknak, érdemesek-e, vagy nem a tagjelöltségre. A szíves felvilágosító munkát pedig tovább kell folytatni, a munkában kitűnő becsületes délszlávokat be kell vonni a tömegszervezetek munkájába, majd fel kell őket venni a Pártba. Gárgyán Antal párttitkár elvtárs maga vegye kezébe az egyéni agitáció irányítását, gondoskodjék róla, hogy a Párt szava minden délszláv dolgozó paraszthoz eljusson. Csak lelkiismeretes, türelmes neveléssel érheti el a deszki pártszervezet, hogy a közösiben élő délszláv dolgozók ugyanolyan lelkesedéssel kövessék Pártunkat minden harc kérdés végrehajtásában, mint amilyen mélységesen gyűlölik Titót és bandáját.

### Szovjet kolhozparasztok küldöttsége Bulgáriában

A bolgár kormány meghívására szombaton Ruszeba érkezett a szovjet kolhozparasztok küldöttsége. A küldöttség részt vett a felszabadulási ünnepségen, majd vasárnap reggel Szófiába utazott.

### Olcsóbb lett a fénycső

Az Országos Tervhivatal rendelkezése értelmében a fénycsövek és a hozzátartozó felszerelések árát általában 40 százalékkal csökkentették. A csökkentést a gyártás tervszerűbb tétele és a fénycsőveket előállító brigádok jól megszervezett munkája tette lehetővé.

csak úgy foghegyről, aztán ismét vissza akart fordulni, de a kislány már a nyakán csüngött és csókolla. — Na, na, vigyázz, mert bepisszítod a ruhádat. Nem látod, hogy milyen koszos vagyok? — mondta.

— Nem baj az, nagypapa, majd felveszem a másikat, ezt meg kimosom majd edesanyám.

— Hm. Másikat — morfondírozott magában az öreg —, hát neked más is van?

— Van bizony — vágott rá a kislány. — Egy kék, egy fehér, egy drapp, meg egy barna.

— Meg egy barna is — mormogta az öreg. — De felvitte az isten a dolgozókat. Talán jövőre már autók is lesz — csipkelődött.

— Hát az is lehet — gondolkozott egy kicsit Juliska. — De addig bizony jó lesz nekünk a bicikli is. Most vett edesapám egyet magának egyet edesanyámnak, egyet meg nekem.

Az ember elgondolkozva tette szájába a pipát, amely már rég kialudt. Kopott csizmája orrával szórakozottan kaparászta a földet és néman bámult maga elé.

— Ejnye, gyertek már be — hallatszott a konyha felől az asszony hangja.

— Jöjjen be, nagypapám — kérte Juliska és meglátta az öreg kérés kezét.

— Edesapámnak nem ilyen kéréses a keze, mert ő nem dolgozik biztos annyit, mint maga — mondta a kislány, amint vonszolta maga után a nagypapát. — Nálunk már legtöbb munkát a gép csinál.

— Hm, a gép — motyogta az és hagyta, hogy a kislány húzza befelé. A küszöbön megállt. István és Juliska szinte egyszerre ugrotak fel a székről és köszöntötték az öreget. Az csak úgy vetett oda egy „jónapot”-ot.

Csend lett. Hosszú, kínos perc telt el szótlanul. Az asszony zavarában gyűrögte a köténye sarkát egy darabig, aztán a tűzhelyhez sietett és megkavarta az ételt. Végül is az öreg törté meg a csendet: — Elgyüttetek?

Ennyi volt az egész, de ebben még

mindig volt jó csomó harag és gyűlölet.

— El, edesapám — kapta el a szót István. — Eljöttünk meglátogatni magukat. Hát... egy év nagy idő. Azóta nem is találkoztunk. Pedig de sokszor szeretnénk volna eljönni. De hát edesapám haragszik.

— Igaz is — csatlant az ember hangja —, mert hiába beszéltem neked.

— De nézze, edesapám, hát nem bántuk meg, hogy beléptünk. Sokkal, de sokkal különb az életünk, amióta a csoportban vagyunk, mint azelőtt. Van ruhánk, cipőnk, kenyérünk bőven, pénzünk is van és nem fáj a fejünk se. A gondunk napról-napra fogy.

Itt megállt egy kicsit. Az öreg néhányszor végignézett mindhármójukon és megállapította, hogy bizony valami változás állhatott be tényleg Istvánéknál, mert igen szép, meg drága ruha van mindhármójukon. A kislány valami gépmunkáról beszélt az előbb, meg azt, hogy István kevesebbet dolgozik, mint ő, meg biciklijük is van már három.

— Ugy bizony, edesapám — folytatta István —, sokkal jobb, mint volt. Csoportban dolgozunk. Előszörlik a munka, nagyobb a jövedelem. Mondhatom, úgy élünk, hogy abban hiba nincs. Segít bennünket az állam s mindent megad, ami egy tiszcsben kell.

Közben bementek a szobába. Itt még sokat beszélt István. Beszélt a nadrágszíj-parcellákról, a sok mesgyéről, ami bizony sok kárral jár. Beszélt a konyhakertükről, a gyümölcsöséről, a hatalmas jószágállományról, a traktorokról, a kombájnról.

Az öreg mindezt némán hallgatta. Aggában torriak, kavarogtak a gondolatok és civódott önmagával. Millió gondolat fordult meg benne. Nem tudta, merre menjen. De önkénytelenül is mindig a gépre, a szép ruhára, meg a biciklire gondolt.

Aztán István is elhallgatott. Bent a szobában tonnas súlyként nehezedett a két emberre a csend. Érezni lehetett, hogy valami lóg a levegőben, a két emberben, ami azonnal robban. Percekig tartott a csend.

Aztán az öreg csendesen, de keményen szólt ki az asszonynak:

— Asszony! Készítsd ki a ruhámat! Az asszony engedelmességet.

Kikészítette a csizmát is, amelyen jókora foltok éktelenkedtek, de nem télt másira. Ez volt az ünneplő. Közben az asszony kiment, az öreg meg öltözködni kezdett. Kis idő múlva megszólalt:

— Elmegyek a Dózsáékhoz.

— Jól teszi, apám — felelte röviden István és boldog volt.

Amikor felöltözött, kilépett a konyhába. István után ment. Az asszony nem állhatta meg, hogy meg ne kérdezze: Hová mész ilyen hírtelen?

— Majd jövőre mindjárt... — Biciklivel menjem, apám, úgy jobb, meg gyorsabb is — szólt István.

Az öreg engedelmességet. Megfogta az egyik kerékpár fényes kormányát és egy pár másodpercig gyönyörködve nézte. Gondolatban úgy érezte, már neki is van, ugyanígy szép és új. Aztán felült a biciklire és komótosan megindult kifelé. Még valami zibongó érzés el-előfogta, amikor a Zsiros tanyájához ért, önkéntelenül is arra tekintett. Az kint állt a tornáccon és hangosan kiáltott kifelé:

— Jöjjen már be egy percre, hadd váltsak néhány szó, magával! Az öreg rálepett a kontrára és megállt. Csizmája, ahogy a földre ért, hangosat huppan a porban.

Gondolta, be megy. Aztán észbejött a biciklivel, az új csizma, a szép ruha, az Istvánéknál fogó gondjai. És ez neki még mindig nincs meg, — de meglehetősen volna. Meg, ha nem hallgat két éven keresztül a Zsirosra és nem hiszi el neki a csajka-mesét, a gumimennyasszonyt, meg a többi. De hitt neki és Zsiros átkozottul becsapta.

— No, hát nem gyűn? — hallatszott a szó ismét a tanya felől. Az örege, mintha izzó vassal szúrták volna meg, úgy nyílt egész testébe Zsiros hívása. Ökölszorította kezét és a dihtől vörösré változott arccal fenyegetve kiáltott Zsirosnak:

— Menjen a vén anyja! A krisztustagadó istent magának!!!

Szavak felült a biciklire, megindult és kis idő múlva elfordult balra...

Kürti László